

הכלב הפיקח

לאיש אחד היה כלב נורא פיקח. הוא קרא לכלב שרוליק, על שם הסבא שלו. בשביל לאגף את הכלב הפיקח, הוא היה מכה אותו כל יום במקל גדול מטיפוס האצטקס. לצערנו עלינו לציין שהאיש רק חשב שבאמצעים פרימיטיביים כאלה הוא יוכל לאגף כלב כל כך פיקח. מפני שהכלב הפיקח תפס את המקל בשיניו והתחיל לנשוך אותו בכל עוז. והוא נשך ונשך עד שכרסם את המקל לגמרי. אחרי זה הוא היה מבטוס. נורא וליקק את רגלי בעליו בעליצות. האיש קנה מקל אחר והתחיל להכות שוב את הכלב הפיקח, ואם הכלב לא מת, הרי הוא מוכה עד עצם היום הזה.

מוכר הארמים

הלכתי למוגרבי לראות סרט על אהבה. הי' צעקתי אל מוכר הארטיק, "איך הסרט?" "סרט לא טוב", אמר מוכר הארטיק, צעיר בן שנים עשרה בערך, "יותר מדי דיבורים." הצטערתי מאד על הבשורה הרעה, וקניתי ארטיק. מוכר הארטיק הסתכל בעצבנות לעבר הכניסה ואמר: "לעזאזל, הם עוד לא באו!" "מי לא בא?" שאלתי. "החברה לא באה", אמר מוכר הארטיק, "בטח תפסו אותם עם הנשק. יהיו צרות עם המשטרה." הוא הסיר את החולצה שלו ואמר: "אתה רואה את הסימן? זה מכדור. קיבלתי כאן כדור. וגם בגב, ובבטן. וכאן קיבלתי סכין. אני עובר כל יום את הגבול, קונה סחורות מערבים." "ולא תופסים אותך?" שאלתי. "שטויות", ענה מוכר הארטיק, "יש לי רשיון מהמשטרה. נתנו לי אקדח. והערבים לא יתפסו אותי, מפני שאני דומה לערבי." הוא הסתכל שוב פעם בעצבנות לעבר הכניסה וסינן מבין השיניים: "לעזאזל אני כבר לא יודע מה לעשות. בחיי, אם הם לא יבואו היום, אז בטח כבר הרגו אותם. אני משתגע מזה." הוא הביט רגע מהורהר ועצוב, אחר כך חייך ואמר: "אה, אני שותה, אה, אני משתולל!" "כך צריך לעשות", אמרתי, "אתה שותה מפני שאתה נכר."

אנשי מופת

איש האדמה

אדם גוף נכנס למשק גדור-ברושים בקצה רעננה, עלה במשעול חולי לצריף עץ קטן, שלידו ישבה אשה בעלת גוף, ארזה תות שדה לתוך קופסות עץ קטנות. צעיר בן 17 ואחר, בן 15, עבדו בשדה הקרוב. הבן ה' שלישי, 8, עמד ליד אמו ועקב אחר תגור עותיה.

הגוף עצר לפני חסיה ריינר, נשם בכבדות ואמר:

"הגיעה השעה ללכת להלחיה!" "תיכף!"

חסיה סגרה את החלונות, הדלתות, בדקה אם הכל בסדר וקראה לילדיה. אחר הכל היה עליהם ללכת להלחיה: אביהם, מאיר ריינר, גורה ונהרג בערב האחרון עלידי מסתננים ערכים בפתח ביתו.

ההלחיה הייתה קצרה וצנועה. בכל זאת השתתפו אליהם מחתיקי רעננה. חבריו וראש המועצה הספידוהו, וחסייה עמדה יבשת-עין וסגורה-פה. היא זכרה.

אני רוצה בן. לפני 17 שנה עמדה ללדת את בנה הבכור, ישראל, שעמד עתה לידה ואמר קדיש. היה עליה לעבור מרחק של קילומטר ברגל ולמאיר לא היה זמן ללחיה לאוטובוס. הוא היה עסוק בשדה. רק בשער נשק לה שלום וכשיצאה צעק אחי ריה: "אוי ואבוי לך, אם תביאי לי בת. אני רוצה בן, הוא יהיה איכר!"

חסיה הייתה אשה טובה. היא מילאה אחר בקשת מאיר וילדה לו, בנה אחר זה, שלושה בנים, שהבטיחו להיות איכרים למופת. כי מאיר היה משוגע לדבר אחד: משקו החק לאי. כשבא לראשונה לרעננה בשנת 1930 יצא ישר לחלקתו אותה הוא רכש מבלי לר- אותה עוד בעיר מולדתו האמריקאית הרס- פורד.

מאיר שאהב לקרוא אהב במיוחד לקרוא את כתבי נביא העבודה, אהרון דוד גורדון. הוא הוקסם עלידי רעיון השיבה לטבע ולצ- גיעות. הוא אסילו לא הרשה לבניו לנעול נעלים עד הגיעם לגיל שש וכלבו שיתרגלו לטבע.

פרט אופייני אחר: מימיו הראשון בארץ עד ערב השבת שעברה, בו נרצה, הקפיד מאיר לא לדבר בלשון זרה, דיבר רק עברית.

סמל ברעננה. מאיר למד הרבה מה ערבים שחיו בחברת עוזן, המרוחקת 300 מטרים מצריפו, אותו בנה כמו ידיו. הוא עמד עמיהם בקשרי ידידות עד למאורעות 1936.

באותם ימים נזכר עכשיו גם הגוף שעמד ליד חסיה, אחר שהועיקה להלחיה: חברו החתיק ושכנו לשעבר של מאיר, סגל. ההגנה דרשה אז כי הוא ומאיר יפנו את בתיהם, מכיון שעמדו בין קווי הערכים לקחי ההגנה. סגל ניאות, פרק את צינורות המים שלו, ארו את מזונותיו והיה מוכן לעבור למקום חדש.

מאיר לא הסכים לנטוש את חלקתו, הודיע כי יישאר עליה עד יומו האחרון. מאז עבד עליה ביתר שאת, היה גאה בכל הצלחה משי- קית, בכל זן ירק שעלה יפה. האיכר קצר הזקן הפך לסמל ברעננה שעקבה בהנאה אחר צגלת המירות והירקות שהיה מביא מדי פעם למרכז המושבה.

אנשים מוזרים. אחר הקמת המדינה חשב מאיר כי הגיע אל המנוחה. חרבת עוזן יושבה עולים חדשים ועטרת שיכונים הקיפה את הצריף הקטן ואת משק ריינר בן ארבעים הדונמים.

השבוע, במוצאי שבת, הופרה מנוחתו של מאיר סופית כשיצא לגינתו לטויל קצר. הוא הספיק לצעוד רק שלושה ארבעה צעדים, נצצר עלידי צרור קלעי תת-מקלע, לא הס- פיק להשמיע זעקה.

חסיה והילדים לא יצאו מייד מביתם. הם ידעו שאחרי ייהרגו גם הם מיריות המס- תננים שבאו מעבר לגבול. לכשיצאו לבסוף מצאו את מאיר שוכב כשסניו אל האדמה, כמקיים את הבטחתו: "אחיה ואמות על ה- אדמה הזאת!"

כשהתפור הקהל מבית הקברות חזרה חסיה לביתה עם שלושת בניה. אחר הצהריים כבר נראו עובדים בשדה. אמר אחד משכניהם: "איזה אנשים מוזרים." הסביר סגל: "רק שכמותם בונים את הארץ!"

עיתונות

זוכרון הקצר

כמו רבים מבני מקצועו, נושא גם נור- ברט גישיסקי, חבר מערכת מנציב, שני שמות לפחות, דבר המאפשר לו לכתוב ב- עיתונים רבים ושונים. בעוד שבמעריב גי- גישיסקי הוא בעל הטור בחוץ, עליו הוא חותם בשם העט המוזר פיליס בן - הרי לאחר מסעותיו המרוכבים בעולם הוא נו- הג, מפעם לפעם, להדפיס מאמרי מסע ו- רשמים מהארץ. חותם עליהם בשמו האור- חי הפשוט.

השבוע, בעודו שוהה באירופה, שלח גישיסקי למערכת הארץ מאמר שנקרא בשם שניאותיה של משלחת הקניות ואשר נדפס בעמוד הכלכלי השבועי של העתון.

למחר הודיע רדיו רמאללה על פעולת תגמול ישראלית בעיר קלקיליה, המרוחקת ארבעה קילומטר מרעננה. לפי הודעת הרדיו הידני נהרגו בפעולה ארבעה לגיונרים יר- דניים, נשבה חייל ישראלי אחד.

המאמר, אשר דן בקניית סחורות השילור מים, הסבר כי השמועות הרבות הרווחות בארץ בדבר הליקויים בפעולת תהמשלחת הישראלית נובעות מאותם המקורות ש- בשעתו התנגדו לעצם קבלת השילומים. אותם מתנגדים, הוסבר, "סענו שאדנואר לא יסכים לעולם לשלם סכום ניכר - בא הסכם לוכסמבורג וטפח על פניהם. הם ק ח שהבונדסטאג לא יאשר... ושוב סעו. הם תלו את המוניטין שלהם בטענה שעל אף הכל לא תשלם ממשלת בון או לא יספיק... עדיין מוכח שהם טועים." "התזכ- רו עדיין", התריע, "את המאמרים, לפני שנתיים ולפני שנה, שהתנבאו כי חנויותי- נו יוצפו בסחורות גרמניות שאין צורך בהן; ממפוחיות-פה ועד מ-בושם ז" ב- קיצור, טען גישיסקי, "בשביל האנשים הללו סיכוי הנקמה האחרון... שאפילו ה- ש לומים אינם כשלון גמור, הריהם כשלון חלקי, לכל הפחות."

מה ששכח גישיסקי להזכיר: השופר ה- עיקרי לדעות שהונכרו במאמרו היה עיתו- נו מעריב ומקומן המרוכז והתקיף ביותר היה בטור הסמוך לשלו, "ומן מאת עורך מעריב, ד"ר עזריאל קרליבך.

לעג וקלם

שמעון צבר נחשב לטובי הצעירים הצעיר- רים בארץ, זקוק כמותם, לפרנסה לקיומו, לפני שנים מספר עבד במערכת שבועון כמ- עט בלתי-חלוי, קישש את עמודיו בקריקטור- רות שלו.

בינתיים עבר צבר דרך כמה עיתונים אחר- רים, אחר שאותו שבועון פשט את הרגל ורכישו עבר למפא"י. הרכיש כלל גם כמה אלפי גלופות, ביניהן ציוריו של צבר.

לפני שבועיים החליט המפא"י הדור לנצל גלופות אלה, הדפיס שתי תמונות של צבר, שנועדו לשבועון המנוח.

תגובתו של צבר לא אחרה לבוא: הוא פנה לעורך-דיו, שיגר מכתב להנהלת הדור, בו תבע התנצלות פומבית, פיצוי בסך 500 לירות.

הסביר עורך-הדיו, שהבטיח להגיש את הדור למשפט, באם לא ימלא אחר תביעתו: "פרסום תמונותיו (של צבר) בעיתון בעל רמה ירודה, גזון פוליטי מובהק ומסוים ועמ- דה בלתי מכובדת כעיתון הדור פוגע בו בצורה חמורה ביותר... והוא עשוי להמית עליו את שנתא הרבים ולשימו ללעג ולקלס בעיני הבריות."

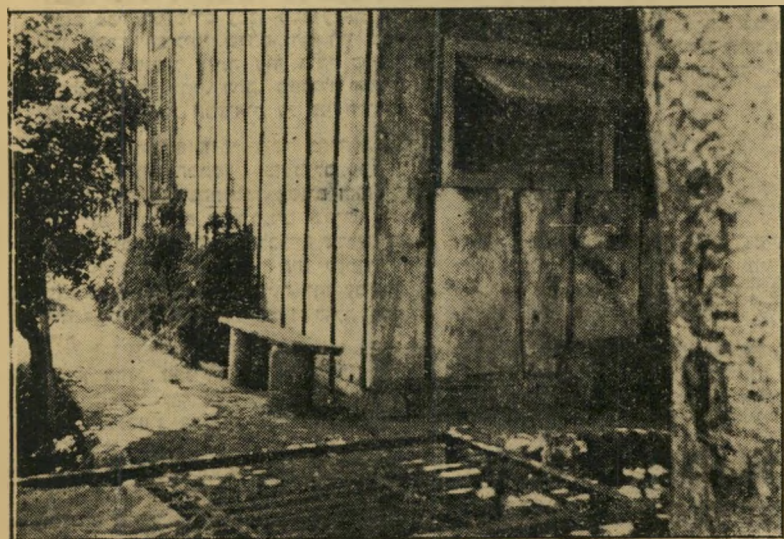
תרמיות

חשבון חדש

מהנדס גיאולוג צ'ארלס אדוארד גייקובס הובא ארצה עלידי תה-ל לפני חמישה חד- שים כדי לעזור בפיתוח מקורות המים ב- ישראל.

תכניות המים למיניהן המשיכו להגיע אר- צה וגייקובס המשיך להתגורר במלון הירדן תל-אביב, ולסעוד מפעם לפעם באולם האוכל המרוחק של כתריבר הסמוך מכיון שלמלון עצמו אין מסעדה.

לפני זמן-מה החליט גייקובס כי הגיע ה-

מקום הרצח של מאיר ריינר

הם באו בלינה